

Sygn. akt I CSK 818/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa R. K.
przeciwko A. S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 lipca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza
od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 5.400 (pięć tysięcy
czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, mający na celu ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących strony. Interes prywatny skarżącego uwzględniany jest tylko o tyle, o ile może stać się podłożem interesu ogólnego. Dlatego nie każda skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Założenie spełnienia wymagań zawartych w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. może być realizowane przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających spełnienie publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej, przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podnosząc, że zachodzi przesłanka wskazana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., tj. że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 11 k.p.c.

Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć oraz że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008, I CSK 111/08; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11; z dnia 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11 - nie publ.).

Ponadto samo ogólnikowe powołanie się na jedną z ustawowych przesłanek przedsądu nie może być uznane za wystarczające do spełnienia wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 grudnia 2007 r., II CSK 465/07, z dnia 18 grudnia 2007 r., III CSK 324/07 - nie publ.). Okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinny być przedstawione w sposób umożliwiający ich wyodrębnienie od innych przesłanek

dopuszczalności skargi kasacyjnej, w szczególności podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia.

Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie zawierającego wyraźnie wyodrębnionego jego uzasadnienia od uzasadnienia podstaw samej skargi nie spełnia przytoczonych wymagań i nie daje podstaw do uznania, że rzeczywiście zachodzi wskazana przez skarżącą potrzeba przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Niezależnie od powyższego, należy wskazać, że art. 11 k.p.c. stanowił przedmiot licznych wypowiedzi judykatury. Za utrwalone można uznać stanowisko, że jeżeli określenie wysokości szkody zawarte w wyroku sądu karnego ma charakter ocenny i stanowi ustalenie posiłkowe, to nie wiąże ono sądu cywilnego. Stanowisko takie Sąd Najwyższy wyraził m.in. w orzeczeniach: z dnia 13 września 1957 r., 2 CR 711/57, OSPiKA 1958, nr 9, poz. 230; z dnia 24 listopada 1960 r., 2 CR 585/59, nie publ; z dnia 5 stycznia 1970 r., I PR 91/69, OSNCP 1970, nr 11, poz. 197 oraz w uchwale składu 7 sędziów Izby Karnej z 27 lipca 1972 r., VI KZP 80/71, OSNKW 1972, nr 10, poz. 152.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.